

Pembe Candaner: Dostluğun ipi

İpler vardır, bizi birbirimize bağlayan. İpler vardır, bizi birbirimizden ayıran. Bazı ipler kendini gösterirken bazı ipler görünmez. Ama halat olur bağlayamazken ama pamuk ipi olur sizi zincirlerken. İplerle yaşama bağlanırsız bazen iplerdir bizi ölüme götüren... Siyah, beyaz, pembe rengarenk. İki şeyi birleştiren, bazen

de ayıran... Kısaca iplerimizi, nereye bağlandığımızı ve neyi, nasıl bağladığımızı düşünelim istedim bugün.

Genç adam iyi bir terziymiş. Bir dikiş makinesiyle küçücük bir dükkânı varmış. Soğuk bir kış gecesi dükkanında çıkan yangında her şeyini kaybetmiş. Günlerce iş aramış ama bulamamış... Sonunda ev sahibi de koyuverince kapının önüne, parkta yaşamaya başlamış.

Hikaye bu ya soğuk bir kış akşamı, parkta zengin bir adamla karşılaşmış. Zengin ona paltosunu sunarken terzi de adamın paltosunun dikim hatalarını inceliyormuş.

Böylece sohbet başlamış, adam yetenekli terzinin acıklı hikayesini duyunca yardım etmeye karar vermiş. Bir dükkan açmasına yetecek kadar para karşılığında tek istediği, kendi giysilerini bu genç adamın dikmesiymiş.

Bu karşılaşma, terzinin hayatında dönüm noktası olmuş. Önce dükkan sonra moda evi, sonra da fabrikalar gelmiş sırayla. Zengin işadamının büyük desteğiyle bizim terzi artık 'ünlü bir işadamına' dönüşmüş.

Bir gün yaşlı adam onu ziyarete gittiğinde, terzi çok büyük bir iş bağlantısı yapmak üzere yurtdışına gidecekmış ve uçağa yetişmesine az bir zaman kala yaşlı adam kalp krizi geçirmiş. Dostunu hastaneye yollarken kendisi havaalanına yönelmiş. Yaşlı adam krizi atlatıp uzun süre hastanede kalmış. Bir yandan da sadece bir kez telefon ederek durumunu soran terziyi bekliyormuş. Fakat terzi daha çok para kazanmak için oradan oraya koştururken bir türlü yaşlı adamı ziyarete gidememiş. Ta ki bizim terzi işadamının işleri bozulup nerede hata yaptığını sormak isteyene kadar.

Kendisine son derece kırgın olmasına rağmen yaşlı adam, anlatacağı öyküden sonra hemen evi terk etmesi şartıyla onu görmeyi kabul etmiş. Ve başlamış anlatmaya...

"Bir zamanlar fakir bir oduncu varmış. Ormandaki bir kulübede yaşar ve odun keserek hayatını kazanırmış. Bir gün kulübesinde çıkan yangınla evi ve tüm orman yanmış. Çevresinde kimse ona güvenip iş vermeyince, eşeğine binip yola koyulmak zorunda kalmış. Bir gün yolda kendisine seslenen bir bülbülle karşılaşmış. Bülbül ona "Senin haline çok üzüldüm, şimdi sana öyle bir büyü yapacağım ki eşeğin çok güzel şarkı söylemeye başlayacak, sen de onunla gösteriler yapıp çok para kazanacaksın" demiş.

Gerçekten de öyle olmuş. Kısa sürede oduncu ve şarkı söyleyen eşeğini bütün ülke tanımış. Bir gün yine böyle bir gösteriye yetişmeye çalışırken, bülbülün yardım isteyen sesini duymuş oduncu. Bir kedinin bülbülü yakaladığını ve yemek üzere olduğunu görmüş. Ancak onu bekleyen parayı kaçırmak istemediğinden, bülbülün feryadını görmemezlikten gelmiş. Gösteri başladığında ise olan olmuş, eşek her zamanki gibi güzel şarkılar söylemek yerine sadece bir eşeğin çıkarabileceği sesleri çıkarıyormuş.

İşte o an, bülbülün ölümüyle birlikte büyüünün de bozulduğunu anlamış. Ben de senin bülbülündüm, sen de beni öldürdün ve de büyüüyü bozdun. Keşke güzel giysiler dikerken dostluk ipliğini hiç koparmasaydın" demiş.

Kıssadan hisse... Dostluklar da terzilerin iplerini dikkatle kullanıp dikmiş dikmeleri gibi özenle ortaya çıkar. Her bir ip, bizi dostlarımızla birbirine bağlar. Dostluk, bu rengarenk iplerle örülür. İpler ne kadar sağlamısa dostluk da o kadar sağlam olur.

Dostluk iplerinizi iyi bağlamanız ve hiç koparmamanız dileğiyle.

(Pembe CANDANER – 28.06.09)